

მეუღე ირწუნავს

მეუღე ირწუნავს მსახირობისათვის

მოქმედი პირნი:

დიუპონი, დიურანივით აცვია.

დიურანი, აცვია დიუპონივით.

მარტენი, ამასაც მათებრ აცვია.

მშვენიერი ქალი — სცენაზე გამოსვლისას შლიაპა ახურავს, მოსასხამი ან ქურჩი მოუსხამს. ხელთათმანები, ძვირფასი ფეხსაცმელი, კაბა და სხვა ამგვარი ამშვენებს. ხელში ჩანთა უჭირავს.

მარცხნივ კარია. შუა სცენაზე შავიდა ღვას, რომელზეც უბრალო, ან ნოზისებური გადასაფარებელი გადაუფარებიათ. იგი იმდენად გრძელია, რომ იატაკამდე სწვდება. ასე უფრო მოსახერხებელი იქნება ტრიუკების გათამაშება.

მაგიდაზე ყვავილების სამი ქოთანნი ღვას. ოთახში საეარძელი, ან ტახტი დაუდგამთ.

სენა პირველი და მრთაღართი.

იხსნება ფარდა. ძალზე აღვზნებულ დიუპონს ხელები ზურგზე შემოუწყვია და მაგიდის ირგვლივ ჩქარი ნაბიჯით მიმოდის. სწორედ ასევე მიმოდის აღვლებული დიურანიც. ერთმანეთის პირისპირ რომ აღმოჩნდებიან, ერთიმეორეს ზურგს აქცევენ. ასე მიმოდინ მაგიდის ირგვლივ.

დიუპონი. არა...

დიურანი. ღიახ.

დიუპონი. არა...

დიურანი. ღიახ, ღიახ...

დიუპონი. არა...

დიურანი. ღიახ!

დიურანი. მე კი გეუბნებით, რომ არა-მეთქი. ფრთხილად, ყვავილებს არ წამოედოთ!

დიურანი. მე კი გეუბნებით ღიახ, ღიახ! ფრთხილად, ყვავილები!

დიუპონი. და მაინც — არა და არა!

დი უ რ ა ნ ი. სწორედ რომ დიახ! კიდევ ერთხელ გეუბნებით ასეა-მეთქი!

დი უ პ ო ნ ი. რამდენიც გენებოთ, იმდენჯერ სთქვიოთ, მაგრამ მაინც რომ არ არის ასე! ოცდაათორმეტჯერ მითქვამს არა-მეთქი!

დი უ რ ა ნ ი. ფრთხილად, ყვავილები!
დი უ პ ო ნ ი. ყვავილებს არ წამოედოთ, ფრთხილად!

დი უ რ ა ნ ი. აბეზარი ვინმე ხართ, ისეთი აბეზარი ხართ, შეიძლება გაგიუდღეს კიდეც კაცი!

დი უ პ ო ნ ი. მე კი არა, თქვენ, თქვენ, თქვენ, სწორედ თქვენა ხართ ასეთი. აბეზარი, აბეზარი!

დი უ რ ა ნ ი. თავდაც არ იციოთ. რას ამბობთ, აბა, ეს რამ გათქმევინათ? ყვავილები! მე სულაც არა ვარ აბეზარი. რატომ ამბობთ, რომ მე აბეზარი ვარ?

დი უ პ ო ნ ი. იმასაც კითხულობს აბეზარი რატომ ვარო! არა, მე თქვენ მაოცებთ.

დი უ რ ა ნ ი. არ ვიცი, გაოცებთ მე თქვენ თუ არა, იქნებ, მართლაც გაოცებთ, მაგრამ მე მაინც მინდა ვიცოდე, რატომ ვარ აბეზარი. ჭერ ერთი, მე არა ვარ აბეზარი...

დი უ პ ო ნ ი. არა ხარა? თქვენ იჩემებთ, თავს იკლავთ, დაბეჭითებით გაიძახით აბეზარი არა ვარო, მაშინ როცა მე არაერთგზის დაგიმტკიცეთ, რომ...

დი უ რ ა ნ ი. არაფერიც თქვენ არ დაგიმტკიცებიათ... ეს მტკიცება კი არა, სისულელეა! მე თქვენ ვერ დამარწმუნებთ! აბეზარი სწორედ თქვენა ხართ! მე არა ვარ აბეზარი.

დი უ პ ო ნ ი. ხართ!

დი უ რ ა ნ ი. არა!

დი უ პ ო ნ ი. სწორედ რომ ხართ!

დი უ რ ა ნ ი. სწორედ რომ არა ვარ!

დი უ პ ო ნ ი. კი, კი, ხართ!

დი უ რ ა ნ ი. არა, არა, არა!

დი უ პ ო ნ ი. და მაინც ხართ!

დი უ პ ო ნ ი. მე კი გეუბნებით რომ არა!

დი უ პ ო ნ ი. კიდევ ერთხელ გეუბნებით — თქვენ აბეზარი ხართ!

დი უ რ ა ნ ი. რამდენჯერაც გენებოთ, იმდენჯერ გაიმეორეთ, არა და არა, არა და არა, მე აბეზარი არა ვარ!

დი უ პ ო ნ ი. რა საშინელებაა! ასეთი აბეზარი კაცი არსად მინახავს, თავად განსაჯეთ...

დი უ რ ა ნ ი. ეგ პირველად მე გითხარით — ახლა ყვავილებს გადმოაგდეებთ... ასე რომ ერთმანეთში ნუ აურევთ, ვინ რა თქვა. მე მოგიწოდებთ პატიოსნებისაკენ — გამოტყდით, რომ სწორედ თქვენა ხართ აბეზარი!

დი უ პ ო ნ ი. რატომ უნდა ვიყო აბეზარი? არა! მე მართალი ვარ, და რადგან მე მართალი ვარ, აბეზარი როგორ ვიქნები! და იმდენად რამდენადაც თქვენ თავად აღნიშნეთ, რომ მე სწორი ვარ, მე სწორედ რომ ალალ-მართალი ვარ...

დი უ რ ა ნ ი. ეს როგორ! თქვენ ხართ მართალი მაშინ, როცა სწორედ მე გახლავართ მართალი?!

დი უ პ ო ნ ი. გთხოვთ მომიტყევოთ, მაგრამ მართალი მე ვარ...

დი უ რ ა ნ ი. არა, მე.

დი უ პ ო ნ ი. არა, მე.

დი უ რ ა ნ ი. არა, მე.

დი უ პ ო ნ ი. არა, მე.

დი უ რ ა ნ ი. არა, მე.

დი უ პ ო ნ ი. არა.

დი უ რ ა ნ ი. არა.

დი უ პ ო ნ ი. არა.

დი უ რ ა ნ ი. არა.

დი უ პ ო ნ ი. არა.

დი უ რ ა ნ ი. არა.

დი უ პ ო ნ ი. არა.

დი უ რ ა ნ ი. არა! ფრთხილად ყვავილები!

დიუპონი. ყვაილები, ნელა!
მარტენი (შემოდის). აი, როგორც
იქნა, შეთანხმდით კიდეც!
დიუპონი. (დიურანზე მიათითა.) არა
და არა! მე სულაც არ ვეთანხმები
მას.
დიურანი. (დიუპონზე მიათითა) მე
ამას არ ვეთანხმები.
დიუპონი. იგი ჭეშმარიტებას უარ-
ყოფს..
დიურანი. იგი უარყოფს ჭეშმარი-
ტებას.
დიუპონი. სწორედ ეს უარყოფს ჭე-
შმარიტებას და არა მე.
დიურანი. ჭეშმარიტებას სწორედ ეს
უარყოფს და არა მე.
მარტენი. იცით რა... ნუ იქნებით
ასეთი იდიოტები, ფრთხილად, ყვა-
ვილები... უოველთვის არ არის აუ-
ცილებელი, რომ პერსონაჟები სცე-
ნაზე უფრო უეუჩინი იყვნენ, ვიდრე
ცხოვრებაში არიან.
დიურანი. ჩვენ ისეთნი ვართ, როგო-
რნიც ვართ.
დიუპონი. (მარტენს). ამას გარდა, მე
მაღიზიანებს ეგ თქვენი სულელური
სიგარა.
მარტენი. ვილაცას ეგონება, რომ
თქვენ არ მაღიზიანებთ მე. ხელები
წურგზე შემოგიდვიათ და დარბიხა-
რთ დაქოქილი მანქანებივით. რაღაც
მინც დაუთმეთ ერთმანეთს. იმდენს
დარბიხართ, თავი მიბრუის. და სა-
ერთოდ — თქვენ ახლა ამ ქოთნებს
გადმოგადებთ.
დიურანი. მე კი სადაცაა პირისღები-
ნება ამიტყდება მაგ თქვენი სიგარის
კვამლის გამო. მთელი დღე ისე აბ-
ოლებთ, თითქოს ორთქლმავალი
იყოთ.
მარტენი. განა მხოლოდ ორთქლმა-
ვლები ბოლავენ.
დიუპონი. (მარტენს). როგორც შებო-
ლილი ორთქლმავალი.

მარტენი. (დიუპონს). ძალზე უაღი-
ური შედარებაა. არავითარი წარმო-
სახვა, არავითარი ფანტაზია.
დიურანი. (მარტენს). ცხადია, წარ-
მოსახვა ძალზე შორსაა დიუპონის-
გან, მაგრამ თქვენ? არც თქვენ გა-
გაჩინათ იგი.
დიუპონი. (დიურანს). არც თქვენ, ჩე-
მო ძვირფასო დიურან, არც თქვენ
გაგაჩინათ წარმოსახვა.
მარტენი. (დიუპონს). არც თქვენ,
ჩემო ძვირფასო დიუპონ!
დიუპონი. (მარტენს). თქვენც ასევე,
ჩემო ძვირფასო მარტენ!
დიურანი. (დიუპონს). თქვენც, ჩემო
ძვირფასო დიუპონ და ნუ მეძახით
ჩემო ძვირფასო დიურანს. იმიტომ,
რომ მე არა ვარ თქვენი ძვირფასი
დიურანი.
დიუპონი. (დიურანს). არც თქვენ, ჩე-
მო ძვირფასო დიურან, არავითარი
წარმოსახვა თქვენ არ გაგაჩინათ და
ნუ მეძახით მე ჩემო ძვირფასო დი-
უპონს.
მარტენი. (დიუპონს და დიურანს). ნუ
მეძახით ჩემო ძვირფასო მარტენს.
მე არა ვარ თქვენი ძვირფასი მარ-
ტენი.
დიუპონი. (მარტენს და დიურანს).
ნუ მეძახით, ჩემო ძვირფასო დიუპ-
ონს. მე არა ვარ თქვენი ძვირფასი
დიუპონი.
დიურანი. (მარტენსა და დიუპონს).
ნუ მეძახით ჩემო ძვირფასო დიურა-
ნს. მე არა ვარ თქვენი ძვირფასი
დიურანი.
მარტენი. ჭერ ერთი, ჩემი სიგარა
თქვენ არაფერს არ გიშავებთ. იმი-
ტომ რომ მე არ ვეწევი. ბატონებო,
ნება მომეცით გითხრათ: თქვენ მე-
ტისმეტად, მეტისმეტად.. მე უცხო
კაცი ვარ და შემოდია ობიექტურად
განვსაჯო.
დიურანი. მოდი, განსაჯეთ!

დიუპონი. განსაჯეთ, განსაჯეთ. იჩქარეთ!

მარტენი. ნება მომეცით, მთელი გულანდობლივობით გითხრათ: ამ მეთოდით თქვენ ვერაფერს ვერ გახდებით. ჭერ უნდა მიადწიოთ შეთანხმებას თუნდაც ერთ საკითხზე. ამით თქვენ შექმნით ბაზას შემდგომი დისკუსიისათვის. აი, ამის შემდეგ იქნება შესაძლებელი დიალოგი.

დიურანი (მარტენს დიუპონზე მიუთითებს). ამ მუსიკისთან დიალოგი შეუძლებელია. პირობები, რომელსაც ის გეთავაზობს, სრულიად მიუღებელია.

დიუპონი (მარტენს). მე სულაც არ ვაპირებ მივადწიო რაიმე შეთანხმებას. რა ფასადაც არ უნდა დამიჯღეს იგი და რამდენადაც მის მიერ შემოთავაზებული პირობები ერთობ ღირსებააყრილი კაცისათვისაა გამოწუნული...

დიურანი. რა თავხედობაა! ეს ცდილობს დაამტკიცოს, რომ მე უღირს პირობებს გეთავაზობთ.

მარტენი (დიუპონს). ნება მომეცით. მოგახსენოთ ჩემი აზრი.

დიუპონი (დიურანს). ბრძანეთ, გისმენთ.

მარტენი. ფრთხილად, ყვავილები!

დიუპონი. ახლავე მოგახსენებთ. თუნამდვილად გსურთ გამიგოთ! მაგრამ სწორად გამიგეთ. იმისათვის, რომ ვინმეს გაუგოთ, უნდა მოუსმინოთ. ეს კი ვერაფრით ვერ გაიგო მუსიკე დიურანმა. საერთოდ კი მისი გაუგებრობა საყოველთაოადაა ცნობილი.

დიურანი (დიუპონს). თქვენ ბედავთ იმის თქმას, რომ საყოველთაოადაა ცნობილი თუ როგორი გაუგებარი ვარ მე. თუმცადა, მშვენივრად მოგეხსენებათ, რომ სწორედ თქვენნი გაუგებრობაა საყოველთაოად ცნობი-

ლი. სწორედ თქვენ მუდამ ამბობთ გამიგოთ მე.

დიუპონი (დიურანს). ოპო-პო-პო-პო! ასეთი რამ გსმენიათ? ამას ყველაფერს სამი თვის ბალლიც მიხვდება, სამი თვის პატიოსანი ბალლი (მარტენს). აბა, ერთი ყური უგდეთ...

დიურანი (დიუპონს). აი, ეს მისმის. სწორედ თქვენ არ გსურთ გამიგოთ (მარტენს). არა, აბა, ერთი ყური უგდეთ. რას ბოდავს.

მარტენი. ბატონებო, ჩემო მეგობრებო, დროს ვკარგავთ. საქმეს შევუდგეთ. აი, თქვენ ყველანი ლაპარაკობთ, ლაპარაკობთ და ჭერ ხომ არაღერი გითქვამთ.

დიუპონი. (მარტენს). რა? მე არაფერი არ მითქვამს?

დიურანი (მარტენს). რა? მე არაფერი არ მითქვამს?

მარტენი. უკაცრავად ვარ, მე განა ის მინდოდა მეთქვა, რომ თქვენ არაფერი გითქვამთ. არა, ასე არ არის.

დიუპონი (მარტენს). როგორ არა გრცხვენიათ იმის თქმა თითქოს ჩვენ არაფერი გვითქვამს და ეს სწორედ მაშინ, როცა სულ ახლახან თქვენ თვითონ სთქვით, რომ ვლაპარაკობთ, ვლაპარაკობთ და არაფერი არ გვითქვამს, თუმცადა, სრულიად შეუძლებელია ილაპარაკო და არაფერი არ სთქვა. თუ ვინმემ რაიმე სთქვა, ეს იმას ნიშნავს, რომ რაღაცა სთქვა.

მარტენი (დიუპონს). დავუშვათ, რომ მე მართლაც შემძებლო მეთქვა, რომ თქვენ ლაპარაკობდით, ლაპარაკობდით და არაფერი გითქვამთ. მაგრამ მე ამით სულაც არ მითქვამს, რომ თქვენ მუდამ ასე ლაპარაკობთ. ხომ შესაძლებელია ხმაც არ ამოიღოთ და ყველაფერი სთქვათ ან ბევრი, ძალიან ბევრი ილაპარაკოთ და არაღერი სთქვათ. ყველაფერი დამოკიდებულია სიტუაციასა და ადამიანზე, მაგრამ ამ ხნის განმავლობაში

თქვენ რა სთქვით? არაფერი! სრულად არაფერი არ გითქვამთ. ჰკითხეთ, ვისაც გნებავთ...

დიურანი (მარტენს აწყვეტინებს). ეს სწორედ დიუპონსე ითქმის, ლაპარაკობდა და არაფერი უთქვამს. მე კი...

დიუპონი (დიურანს). არა, სწორედ თქვენ ლაპარაკობთ და...

დიურანი (დიუპონს). სწორედ თქვენ...

მარტენი (დიუპონსა და დიურანს). არც ერთ თქვენგანს არაფერი...

დიურანი და **დიუპონი** (მარტენს). თქვენ, სწორედ თქვენ არაფერი...

მარტენი. არა!

დიუპონი. კი.

დიურანი (დიუპონსა და მარტენს). ლაპარაკობთ, ლაპარაკობთ და არაფერი არ გითქვამთ.

დიუპონი. მე არაფერი არ მითქვამს?

მარტენი და **დიურანი** (დიუპონს). სწორედ თქვენ

დიუპონი და **დიურანი** (მარტენს). არც თქვენ გითქვამთ რაიმე.

მარტენი (დიუპონსა და დიურანს). აი, თქვენ არაფერი არ გითქვამთ.

დიურანი (დიუპონსა და მარტენს). აი, თქვენ არაფერი არ გითქვამთ.

დიუპონი (დიურანსა და მარტენს). აი, თქვენ არაფერი არ გითქვამთ.

მარტენი (დიურანს). თქვენ!

დიურანი (მარტენს). თქვენ!

დიუპონი (დიურანს). თქვენ!

დიურანი (დიუპონს). თქვენ!

დიუპონი (მარტენს). თქვენ!

სამივე ერთად (ერთმანეთზე ათითებენ). თქვენ, თქვენ, თქვენ!

(სწორედ ამ დროს შემოდის მშვენიერი ქალი).

ქალი. გამარჯობათ, ბატონებო! ფრთხილად, ყვავილები! (სამივე მამაკაცი მყისვე შეჩერდა და ქალისაკენ შეტრიალდა.) რატომ ჩხუბობთ, ჩემო ძვირფასებო?

დიუპონი. მოხვედით კიდევ, ჩემო ძვირფასო! მხოლოდ თქვენ შეგიძ-

ლიათ შეცვალოთ შექმნილი მარეობა.

დიურანი. დიახ, ძვირფასო, თქვენ ახლა ნახავთ, თუ რა არის უსაზღვრო სიცრუე.

მარტენი (დიურანს აწყვეტინებს). დიახ, ძვირფასო, ჩვენ ახლა ყველაფერს აგისწინით.

დიუპონი (მარტენსა და დიურანს). მე, მე ავუხსნი, თუ რა ხდება აქ. რადგან ეს მშვენიერი ქმნილება ჩემი საცოლეა.

(მშვენიერი ქალი უძრავად, დიმილმორეული დგას).

დიურანი (მარტენსა და დიუპონს). ეს მომხიბლავი ქმნილება ჩემი საცოლეა.

დიუპონი (ქალს). ძვირფასო, გააგებინე ამ ბატონებს, რომ შენ ჩემი საცოლე ხარ.

მარტენი (დიუპონს). თქვენ სცდებით, ჩემი საცოლეა.

დიურანი (ქალს). ძვირფასო, უთხარით ამ ბატონებს, რომ თქვენ ჩემი...

დიუპონი (დიურანს აწყვეტინებს). თქვენ სცდებით, ჩემია!

მარტენი (ქალს). უთხარით გეთაყვა, რომ თქვენ ჩემი...

დიურანი (მარტენს). თქვენ სცდებით, ეს ჩემი საცოლეა.

დიუპონი (ქალს). ჩემო ძვირფასო.

მარტენი (დიურანს). თქვენ სცდებით, ჩემია!

მარტენი (ქალს). ძვირფასო!

დიუპონი (მარტენს). სცდებით, ჩემია!

მარტენი (ქალს). უთხარით გეთაყვა, უთხარით, რომ...

დიურანი (დიუპონს). სცდებით, ჩემია.

დიუპონი (ქალს ხელი ჩააქვს და თავისკენ ეჭაჩება). -ო, ძვირფასო. (ქალს ფეხსაცმელი წასძვრა).

დიურანი (ქალს მეორე ხელში სწვდა და მთელი ძალით ცდილობს მიიზიდოს). **ნება მომეცით გაცოცოთ.** (ქალს მეორე ფეხიდანაც წასძვრა ფეხსაცმელი, ხელთათმანი კი დიურანს შერჩა ხელთ).

მარტენი (ყვავილის ქოთანი აიღო და ქალი თავისკენ შემოაბრიალა). **მიიღეთ ჩემგან ეს თიავული.** (ყვავილის ქოთანი ქალს შეაჩჩა).

ქალი. გმადლობთ.

დიუპონი (ქალი თავისკენ შემოაბრუნა და ყვავილების მეორე ქოთანი მიაჩჩა). **მიიღეთ ეს ღვთიური ყვავილები.** (ქალმა რაღაცას წამოკრა ფეხი და შლიაპა წასძვრა).

ქალი. მადლობელი ვარ, დიდი მადლობა.

დიურანი (ქალი თავისკენ შემოაბრიალა და მესამე ქოთანი მიაჩჩა). **ეს ყვავილი ისევე გეკუთვნით თქვენ, როგორც ჩემი გული.**

ქალი. ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო! (ხელებში ქოთნები უჭირავს, აჩრტომ ჩანთა დაუვარდა).

მარტენი (გააფთრებული შემოატრიალა ქალი თავისკენ და ღრიალებს კიდეც). **მაკოცე, მაკოცე ჩემო ძვირფასო!** (ქალს ქერქი გადასძვრა).

დიურანი (მარტენის მოქმედებას იმეორებს). **მაკოცე!**

დიუპონი (მარტენისა და დიურანისაგან). **მაკოცე!**

ამგვარი თამაში ერთხანს გრძელდება. თანდათან ქალს ხელიდან დასცვივა ყვავილების ქოთნები, მისი ტანსაცმელი სხვადასხვა მხარეს ცვივა. ქალს ხან ერთი მოიგდება ხელთ, ხან მეორე, ხანაც — მესამე. ასე რომ იგი ხელიდან ხელში გადადის, ეს ამბავი მაგადის ირგვლივ ხდება, ყველანი მაგადის ირგვლივ მიმობრუნდებიან. მერე დიურანმა ხელი წაქვლიჯა ქალს და სიხარულით აქანავებს მას, დი-

ქალი. დამანებეთ თავი, მოწუდით აქედან!

დიუპონი (მარტენს). **დაანებეთ თავი!**
მარტენი (დიურანს). **დაანებეთ თავი!**
დიურანი (დიუპონს). **დაანებეთ თავი!**
ყოველი მათგანი (დანარჩენ ორს). **ვერა გაიგეთ? თავი დამანებეთო, გეუბნებათ.**

ქალი (ყველას, სამივეს). **დამანებეთ თავი!**

დიურანი (გაოცებული). **მე? მე? მე?**
დიუპონი (გაოცებული). **მე?**
მარტენი (გაოცებული). **მე?**
 სამივე ერთდროულად **შედგა.**
 თმაგაჩეჩილი, ნახევრადმიშველი, უხელო, უფეხო ქალი ცალ ფეხზე ხტუნვა-ხტუნვით მოიწევეს ავანსცენისაკენ და მაყურებელს მიმართავს.

ქალი. **მე ხავსებით გეთანხმებით, ბატონებო და ქალბატონებო.** **ეს ყველაფერი სისულელეა.**

ფარდა

თარგმნა გურამ ბათიაშვილმა

შენიშვნები, სურვილები „თეატრალური მოამბის“ ლაარსეპიდან 30 წლის გამო

ყველაზე სასიხარულო ის გახლავთ, რომ „თეატრალურმა მოამბემ“ ჩვენს თეატრალურ ცხოვრებაში განსაკუთრებული ადგილი დაიკავა. მის ყოველ ახალ ნომერს ინტერესით ველოდები. ალბათ, მხოლოდ მე არა ვარ ასე. ასეა ბევრი თეატრალური მოღვაწე. ეს განაპირობა იმან, რომ „თეატრალური მოამბე“ ცდილობს მაქსიმალური ობიექტურობით ასახოს ჩვენი თეატრალური ყოფა. სურვილებიც მაქვს უურნალის მიმართ: „თეატრალური მოამბე“ უნდა გახდეს უფრო პრობლემური და პრინციპული. დაუფარავად უნდა გამოხატავდეს ჩვენს თეატრალურ სინამდვილეში არსებულ წინააღმდეგობებს. ამის გამოხატვა ცალკეულ მოღვაწეთა კინკლაობით კი არ უნდა ხდებოდეს, არამედ პრობლემების გლობალური განხილვით. „თეატრალური მოამბე“ არ უნდა ჩადგეს ერთი რომელიმე თეატრალური ესთეტიკის სამსახურში, პატივს უნდა სცემდეს და პროპაგანდას უწყევდეს. ყოველგვარ თეატრალურ ესთეტიკას. მიუხედავად იმისა, რომ ბოლო წლებში სისტემატურად ასახავს თბილისგარე თეატრების ცხოვრებას, მე მაინც მგონია, ამ მხრივ კიდევ ბევრი აქვს გასაკეთებელი, მისი ყურადღების გარეშე არ უნდა დარჩეს არც ერთი მნიშვნელოვანი ფაქტი ჩვენი თეატრალური ცხოვრებისა. მეტი სიზბო და სიყვარული უნდა გამოიჩინოს ჩვენგან წასული მოღვაწეების მიმართ, იგი არა მხოლოდ ანალიტიკოსის — წარსულის შემატიანის, ისტორიკოსის როლსაც ასრულებს სწორედ აქ, ამ უურნალის ფურცლებზე უნდა მიეზღოს ყველას თავისი წილი სიკეთე. „თ. ბ.“ თავი უნდა აარიდოს ცალკეულ პიროვნებათა ნაღვაწის არაობიექტურ შეფასებას, მათს განდიდებას. იგი ერთადერთი თეატრალური ორგანოა და მას უდიდესი პასუხისმგებლობა აკისრია ქართული თეატრის მოღვაწეთა და მოყვარულთა მიმართ. ვუსურვებ მას მუდამ ყოფილიყოს ქეშმარიტების მქადაგებელი.

გიბა ლორთქიფანიძე

უურნალი „თეატრალური მოამბე“ ერთ-ერთი ყველაზე პოპულარული, საინტერესო და ცოცხალი ბეჭდვითი ორგანო გახდა ჩვენს რესპუბლიკაში. უურნალში იბეჭდება სხვადასხვა ხასიათის მასალები ჩვენი თეატრის და დრამატურგიის საკითხებზე, მიმდინარეობს აზრთა გაზიარება, ჩნდება პოლემიკური წერილები და, რაც მთავარია, უურნალში გამოძახილს ჰპოვებს ჩვენი შემოქმედებითი ახალგაზრდობის პირველი ცდები თეატრალურ ასპარეზზე.

ჩემი სურვილია: უურნალმა განაგრძოს დაწყებული საქმე, იყოს კიდევ უფრო აქტიური, უფრო თამამი ახალი პრობლემების დასმისას, უფრო შემტევი და მებრძოლი, აამბლლოს, წერილების პროფესიული დონე და, რაც მთავარია, გაიზარდოს მისი პერიოდულობა.

ვულოცავ ჩვენს უურნალს თარიღს, რომელიც ახალგაზრდობის ასაკის „ზღვარია“ და ვუსურვებ ხანგრძლივ ცხოვრებასა და ახალ შემოქმედებით წარმატებას.

მთერ გუგუშვილი

„თეატრალური მოამბე“ 30 წლისაა. ეს უკვე მოწიფულობის ასაკია. ისტორიული გორც ქართულმა თეატრმა, „მოამბემაც“ მნიშვნელოვანი ისტორიული საფეხურები გაიარა და ჩვენი საზოგადოებისათვის, ქართული თეატრის მოყვარულთათვის პოპულარულ და აუცილებელ ურნალად იქცა. განსაკუთრებით გაიზარდა მისი მნიშვნელობა ბოლო წლებში და დღეს იგი მხარში უდგას ქართულ თეატრს, მის ძიებებს, წინსვლას, გამარჯვებას. ვულოცავ ურნალის სარედაქციო კოლექტივს, რედაქციის უველა მუშაკს, როგორც ძველს, ისე ახალს, 30 წლისთავს. გახსოვდეთ, თქვენს ურნალს „თეატრალური მოამბე“ ჰქვია, ამიტომ ნუ მოაკლებთ მკითხველ საზოგადოებას ქართული თეატრის წარსულ და თანამედროვე მოვლენათა ასახვას. გამარჯვებით გველოთ და მუდამ გრძნობდეთ ქართული თეატრის მაჭისცემას.

გიორგი გიგაშვილი

„თეატრალური მოამბე“ ჩვენს თვალწინ უკეთესი და უკეთესი ხდება. თუმცა, იგი შეიძლება უფრო საინტერესო იყოს პოლიგრაფიული და მხატვრული თვალსაზრისით. კარგი იქნება, თუ ურნალში პიესებიც დაიბეჭდება, ექნება იუმორის გვერდი. სასურველია, ურნალი იყოს ნაკლებად ფორმალური. ზოგჯერ მეჩვენება, რომ იბეჭდება ისეთი მასალები, რომლებიც არ უნდა დაიბეჭდოს, რადგან უკვე ვიცით. იმის თაობაზე, რაც მათშია ასახული.

როგორც სტურშა

„თეატრალურ მოამბეს“ ვულოცავ საიუბილეო თარიღს. განვიღო პერიოდში ურნალმა შესძლო ყოფილიყო თეატრალური ცხოვრებისა და პროცესების ზუსტი ამსახველი და შემფასებელი. ძალიან სასიხარულოა, რომ ურნალის ფურცლებზე გამოცდილ თეატრმცოდნეთა გვერდით დიდი ადგილი ეთმობა ახალგაზრდა კრიტიკოსებსა და თეატრალურ მოღვაწეებს. მისასალმებელია ისიც, რომ იბეჭდება საპირისპირო მოსაზრებები, ერთმანეთის გამომრიცხველიც კი. ქვეშაირების დადგენა ხომ რამდენიმე მოსაზრებას ითხოვს. განსაკუთრებული აღნიშვნის ღირსია და არ შეიძლება სიხარულით არ შევხვდეთ იმ ფაქტს, რომ ურნალი ტენდენციური არ არის და ერთ რომელიმე შემოქმედებით პოზიციას არ იცავს.

ვუსურვებ „თეატრალურ მოამბეს“ კვლავ ასეთი ნაყოფიერი და აქტიური მუშაობა განეგრძოს.

თემურ ჩხიიძე

„თეატრალური მოამბის“ 30 წლისთავზე ის მახარებს, რომ უურნალო ნამდვილად იქცა ქართული თეატრის საჩვედ. მისი უოველი ნომერი საინტერესო გახდა, რადგან უურნალი დროს გაუსწორდა, უფრო სწორად, გარდაიქმნა (რა ამის პასუხია და, ნეტავ, რაც გარდასაქმნილია, ისე გარდაქმნილიყოს, რაგორც ეს „თეატრალურმა მოამბემ“ მოახერხა), თუმცა, გასაკეთებელს რა გამოლევს, მაგრამ ამაზე სხვა დროს. ხოლო თუ რა არის გასაკეთებელი, უველაზე უკეთეს უურნალის სარედაქციო კოლეგიის წევრებმა და მუშაკებმა იციან; იციან და უწინარეს, სწორედ მათ ვულოცავ უურნალის 30 წლისთავს. მათ და მერე მის უკვე მრავალრიცხოვან მკითხველს.

ვისაც თეატრთან რაიმე საქმიანი ურთიერთობა აქვს, კარგად იცის, თუ არა, უნდა იცოდეს, რომ ქართული თეატრის (ვიმეორებ ქართული თეატრის და არა საერთოდ ქართული ხელოვნების) აზრის, მისი სულია და მნიშვნელობის გამოსახატავად ჩვენ სხვა უურნალი არა გვაქვს, ამიტომ მისი მოვლა და გაფრთხილება უოველი ჩვენგანის წმიდათაწმინდა საქმეა.

ალექსანდრე ქანთარია

ბანხილვები, უხევედრები

ლებული ნაწარმოებები. ნ. გლუნჩაძის სახილდრო ხელოვნებაზე, მის რეპერტუარზე ოპერის თეატრში ისაუბრეს ნონა გუნიაშვილი, პროფესორმა გულნარა ქართველიშვილმა, დამსახურებულმა არტისტებმა მარიცა მალაფერიძემ და ანზორ შომახიაშვილმა.

2 ნოემბერს საქართველოს თეატრის მოღვაწეთა კავშირში ჩატარდა ილია ქავჭავაძის დაბადებიდან 150 წლისსთავისადმი მიძღვნილი სპექტაკლების განხილვა. შეხვედრა შესავალი სიტყვით გახსნა სომეხ კავშირის პირველმა მდივანმა ბ. კობახიძემ.

სპექტაკლები განიხილეს ნ. გურაბანიძემ, ვ. კიკნაძემ, ნ. შალუტაშვილმა, გ. ხუხაშვილმა. მომხსენებლებმა ძირითადად ისაუბრეს თბილისის დრამატული („ბაზალიტის ტბის ძირას“), მეტეხის („განდევნილი“), რუსთაველის („ოთარანთ ქვრივი“), ერთი მხახიობის („რაც

მტრობას დაუქცევია“), კ. მარჯანიშვილის („ილია ვარ“), შაუმიანის სახ. („ოთარანთ ქვრივი“), თეატრების სპექტაკლებზე და გ. საღარაძის მიერ თბილისის შ. რუსთაველის სახ. თეატრალური ინსტიტუტის სამსახიობო ფაკულტეტის სტუდენტებთან ერთად განხორციელებულ სპექტაკლზე „წინამურიდან მოწმინდამდე“.

23-30 ნოემბერს ჩვენს რესპუბლიკაში ჩატარდა თეატრალური ხელოვნების რესპუბლიკური კვირეული „თეატრი და ბავშვები“. კვირეული საზეიმოდ გაიხსნა მახარაძის აღ. წუწუნავას სახ. სახელმწიფო დრამატულ თეატრში დღის 15 საათზე, ხოლო საღამოს შოთა რუსთაველის სახ. სახელმწიფო აკადემიური თეატრის მცირე დარბაზში.

კვირეულის დღეებში თბილისის სხვადასხვა სკოლებში ტარდებოდა ღია გა-

კვეთილები — „45 წუთი მშვენიერების სამყაროში“, 24 ნოემბერს გაიხსნა ნორჩ მხატვართა რესპუბლიკური გამოფენა-კონკურსი. ტარდებოდა თეატრალური ვიქტორინები, შეხვედრები მსახიობებთან, რეჟისორებთან, თეატრმცოდნეებთან, ზოგადსაგანმანათლებლო სკოლების დირექტორებთან და პედაგოგთა კონფერენციური სვლა რესპუბლიკის თეატრებსა და თეატრალურ მოღვაწეთა სახლ-მუზეუმებში.

თეატრალური კვირეულის დასკვნითი საღამო გაიმართა 30 ნოემბერს შოთა რუსთაველის სახ. სახელმწიფო აკადემიური თეატრში.

23 ნოემბრიდან 2 დეკემბრის ჩათვლით თბილისში ჩატერდა დიდი ოქტომბრის სოციალისტური რევოლუციის 70 წლისთავისადმი მიძღვნილი სახელმწიფო თეატრების სპექტაკლები და ეკადა. ეკადაში მონაწილეობდნენ როგორც დედაქალაქის, ასევე სარაიონო თეატრები.

დეკადაზე წარმოდგენილი იქნა: „არს მუსიკა“ (ზ. ფალიაშვილის რისა და ბალეტის სახელმწიფო აკადემიური თეატრი), „ანათე ჩემო ვარსკვლავო“ (ალ. გრიბოედოვის სახ. სახელმწიფო აკადემიური თეატრი), „შენი უკანასკნელი თავშესაფარი“ (სტ. შაუმიანის სახ. სომხური თეატრი), „სარკოვავი“ (რუსთაველის სახელმწიფო თეატრი), „ამალამ, ალბათ, იქნება ქარი“ (შოთა რუსთაველის სახ. სახელმწიფო აკადემიური თეატრი), „ტვირთი“ (მეტეხის სახელმწიფო დრამატული თეატრი), „აალაღი“ (თელავის სახელმწიფო თეატრი), „როცა ქალაქს სძინავს“ (ზუგდიდის სახელმწიფო თეატრი), „ჭადრაკია თამაში“ (ცხინვალის სახელმწიფო თეატრის ოსური დანი), „ფსკერზე“ (სოხუმის კ. გაჩეჩილავის სახ. სახელმწიფო თეატრი), „ოთხი მარტი“ (სოხუმის ს. ჭანბას სახ. სახელმწიფო აფხაზური თეატრი).

ბ ა ს წ ო რ ე ბ ა

„თეატრალური მოამბე“ მე-2 ნომერში დაბეჭდილი პ. ურუშაძის წერილში „ძალაუფლებისათვის ბრძოლის თემა შექსპირის დადგმებში“ 71-ე გვერდზე შესამე აბზაცის პირველი სტრიქონი უნდა იკითხებოდეს „საყურადღებოა ისიც, რომ „კეისარს“ ლ. მესხიშვილმა ჯერ კიდევ 1911 წელს მიმართა“, შემდეგ როგორც ტექსტშია.

გარეკანის პირველ გვერდზე:

გიგა ლორთქიფანიძე

გარეკანის მეორე გვერდზე:

მაია ყუფუნის პლაკატი «თეატრალური მოამბე»-30

გარეკანის მესამე გვერდზე:

«ამ სიძულვილში რაოდენი სიყვარულია»...

გარეკანის მეოთხე გვერდზე:

ოთარ მელვინეთუხუცესი სპექტაკლში «ილია ვარ!»

«ТЕАТРАЛУРИ МОАМБЕ» («ТЕАТРАЛЬНЫЙ ВЕСТНИК»)

№ 6 (160) 1987 г. Тбилиси

Редактор ГУРАМ БАТИЛШВИЛИ

გაუთვცა წარმოებას 12/1-87 წ.
სულმოწერილია დასაბეზად
ნაარციხეო-საგამომცემლო თაბახი 6,74
ნაბეჟდ თაბახთა რაოდენობა 6,5
ქალაღდის ზომა 60×90/16
უე 14141
შეკვეთა № 3489
ტირაჟი 1500

Сд на набор 12/ХІ-87 г.
Подписано к печати
Учтио-издательских листов 6,74
Объем издания 6,5
Заказ № 3489
УЭ 14141
Тираж 1500

ფასი 55 კპ.
ინდექსი 76143

Цена 55 коп.
ИНДЕКС 76143

საქ. თეატრალურ მოღვაწეთა კავშირის სტამბა, თბილისი, კლ. ცეტკინის ქ. № 133

Типография Союз театральных деятелей Грузии, Тбилиси,
ул. Кл. Цеткин № 133.